

Elke miskraam is anders (deel 2)

Eindelijk zijn we twee weken verder en heb ik inmiddels de ingreep gehad waar ik op zat te wachten. In de tussen tijd dacht ik eerst dat ik nu wel schoon zou zijn, maar dat bleek dus niet zo. In de twee weken dat ik moest wachten voor ik weer naar het ziekenhuis moest kreeg ik nog drie grotere bloedingen. En steeds als ik zo'n bloeding had gehad bleef het bloeden weer uit. Maar uiteindelijk verloor ik wel steeds een klein beetje bloed. Ik werd er een beetje moedeloos van. Het bloeden zelf was ik aardig zat aan het worden. Maar erger nog ik heb gewoon al die tijd ook pijn in mijn rug gehad, wanneer gaat dat nou eens stoppen. Hierdoor slaap ik vrij slecht en ben ik dus overdag echt heel snel moe. Dat houd in dat het best wel zwaar is de dingen die ik weer aan het oppakken ben. Maar het is wel heerlijk weer eens bezig te zijn. Wat zag ik tegen de ingreep op zeg, maar ik liet het maar even los. Want ik wilde geen twee weken me druk hierom maken. De dag van de ingreep was ik wel heel zenuwachtig. Ik ging alleen naar het ziekenhuis. Ik ben namelijk nogal eigenwijs, want ja mijn man had zeker aangeboden vrij te nemen van zijn werk om mee te gaan. Maar ik vond het onzin, dit kon ik echt wel alleen. Het meest bang was ik eigenlijk voor de plaatselijke verdoving die ik zou krijgen volgens de gynaecoloog. Achteraf kreeg ik deze helemaal niet. Super vervelend dat ik moest wachten tussen zwangere, want zij hadden een kleintje in hun buik. En ik ging het restje van mijn miskraam laten weghalen, hoe dubbel is dat. Natuurlijk liep het uit, gelukkig maar tien minuten. Maar ik was natuurlijk al veel te vroeg, dus heb me er 20 minuten zitten ergeren.

Toen werd ik gehaald door een verpleegkundige, wat een drukte

toen ik binnen kwam. Ze waren in totaal met z,n vieren. Gelukkig de stagiair (een man) hield zich afzijdig. Degene die me als eerst aanspraak in de behandelkamer, merkt meteen op dat ik het wel erg spannend vond. En vond het geloof wat vreemd dat ik alleen was gekomen. Ik probeerde stoer te doen, met dat ik al zo veel had doorstaan dat dit niets was. Maar dat was het natuurlijk niet. Ik mocht me in de kleedruimte uitkleden, daarna op de stoel plaats nemen. Dit blijf ik gênant vinden, ook al heb ik het al zo vaak moeten doorstaan. Maar met bloedingen is het alleen nog maar erger, en er zou heel wat bloed bij komen kijken. Maar eerst gingen ze even met een cameraatje naar binnen om te kijken of er echt nog restjes zaten. En ja die zaten er nog. En ik was alleen maar aan het huilen, terwijl ze me zo probeerde op me gemak te stellen. Soms keek ik op het beeld mee wat er te zien was van binnen, maar zo geweldig was dit niet om te zien. Boven me hing een plaat, om de tijd te kunnen doden. Zoek de gele ballon hadden ze gezegd. Maar ik was er niet echt mee bezig, er kwamen alleen steeds meer tranen. Ondertussen waren ze alles aan het ombouwen om de behandeling te starten aangezien ze het toch moesten gaan schoon maken van binnen. Ik had zo gehoopt dat het niet nodig was, maar ik wist zeker dat het wel moest.

Echt een fijn gevoel was het niet, echt pijn nee maar zeker wel gevoelig. Mijn buik ging ervan pijn doen, en ik voelde me zo gespannen. Toch probeerde ik zoveel mogelijk te ontspannen, want hoe meer gespannen je bent hoe gevoeliger het was. Het leek wel een eeuwigheid te duren, maar uiteindelijk haalde ze het slangetje eruit en ook de camera. Om zeker te weten dat alles nu los is gekomen wreven ze nog even met een gaasje alles weg. Het bloeden stopte en ik mocht opstaan. Maar ik was zo gespannen en duizelig dat ik nog maar even bleef zitten. Ze vertelde dat als ik me ging aankleden ik eerst maar op de wc moest gaan zitten, ook als ik niet hoefde te plassen. Want er zou zeker nog stoltsel naar buiten komen. Ik zat ook echt net op tijd op de wc, want er kwam zeker nog een lading bloed. Rustig kleepte ik me aan, en stonden nog even na te praten.

Maar echt goed ging het niet met mij, stond echt te zweven op mijn benen. En ik moest ze beloven om nog even in de wachtruimte te blijven zitten voor ik naar huis ging. Dit deed ik dan ook maar, alleen wilde ook al snel een bel afspraak maken. Dus ik liep naar de balie en ze merkte meteen op dat het niet goed ging. Ik werd door iemand die ik al kende begeleid terug naar mijn stoel, en zelf kwam ze naast me zitten. Even kletsen om me af te lijden. Ondertussen was er voor mij een bel afspraak gemaakt. Nu was het dus afwachten of en wanneer het bloeden zou gaan stoppen.

Rustig ben ik nog even richting de supermarkt gelopen, vlakbij de bushalte waar ik toch moest zijn. Ondertussen bellend met mijn moeder, dat deed me goed. Gelijk even alle spanning eruit

lopen en praten. Tegen de tijd dat ik bij de winkel was, was ook het ergste trillen voorbij. Na een paar boodschapjes snel naar huis en de rest van de dag me rustig houden. De komende dagen niet te veel inspanning verrichten en kon dus de volgende dag niet naar de yoga. Inmiddels is het bloeden zo goed als gestopt, dat houd in dat ik nu echt kan gaan herstellen.

Als je een miskraam heb gehad, hoe ben jij hier mee om gegaan?